

► La BSO de VNG

La imaginació quotidiana d'un ciclista de pega

Marc Bala destapa el seu original projecte en solitari

Ciclisme d'autor

El Sr. Bala és un ciclista de pega que troba en les seves cançons una manera d'estalviar-se psicòlegs i d'explicar-se les coses a si mateix. Ell és l'únic representant d'una nova fornada (encara inclassificable) de cantautors vilanovins i agafa el relleu que va deixar el mític Pere Tàpias. Algun dia d'aquest any podrem sentir-ne alguna cançó a myspace.com/

Els tints vilanovins

En Marc té el vilanovisme ben arrelat. No tan sols confessa que li encantaria tocar al Molí de Mar o al Castell de la Geltrú, sinó que també empra paraules típiques vilanovines a les seves lletres: els tints (altrament coneguts com a llapis de colors), en són el principal exemple.

Marc Bala acompanyat de la seva 'Travelling band'

PIPETES

// BLAI MARSÉ

La premsa musical acostuma a ser injusta. Tan sols es donen pàgines a aquelles bandes o artistes que són notícia perquè han publicat un nou disc o bé perquè anuncien el seu retorn o debut als escenaris. El nostre protagonista d'avui, Marc Bala, és l'artífex d'un nou concepte d'exclusiva periodística: ell ha seguit el procés invers, ha escollit començar per la promoció i les entrevistes abans de donar a conèixer la seva obra al públic. Perquè després diguin que a Vilanova no hi ha músics originals.

Un bon dia, un noi del barri de la Sardana

es penja la guitarra a l'esquena, puja a la bicicleta i cau en un clot ple de fang. Allí troba una nota amb un grapat de cançons escrites que parlen dels sentiments i les aventures d'un ciclista de pega que es penja la guitarra a l'esquena, puja a la bicicleta i... bé, aquest és el cercle viciós en què es troba immers el Senyor Bala i la resta de ciclistes que l'acompanyen en aquest nou projecte musical.

El seu nom evoca una clara identificació retòrica amb dos personatges sacrificats, com són l'home bala i el ciclista de pega. Em sento identificat amb l'home bala, és una figura molt dolça, com la del ciclista

de pega, que fa referència a una cançó popular infantil.

És l'etern perdedor a qui tot li surt malament, però a base d'esforç i coratge sempre segueix allà, explica amb emoció Bala.

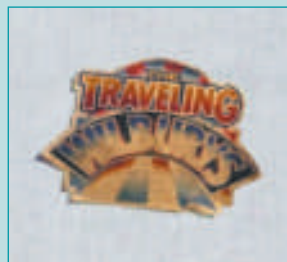
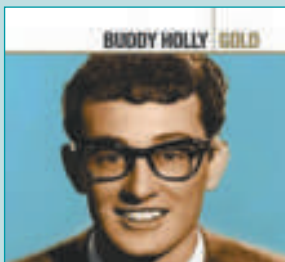
Diu molt d'un artista que tan sols amb el nom ja se'n desprengui poesia. O és que algú no s'ha sentit mai com un ciclista de pega? A més, proposa que tothom s'acostumi a reconèixer i fins i tot a celebrar els errors perquè sempre ens aporten aprenentatge. Els savis creixen a partir d'errors i vivències, proclama Marc Bala. De fet, l'error forma part de la realitat de les persones, i encara que se li poden penjar moltes etiquetes, és innegable el seu realisme: les meves cançons són molt realistes.

Estem envoltats de coses surrealistes que ens les venen com a normals però no ho són, reivindica Bala. Una realitat que s'amaga també a la seva imaginació: Explico històries basades en fets reals, però també personatges creats a partir de la meua imaginació, que no deixen de ser part del meu món oníric, que en el fons també forma part de mi.

Precisament, no ha perdut aquella innocència i imaginació característiques de la infància, tinc el propòsit de no oblidar-la. Intento tenir presents aquells records i imatges del passat, que no marxin i no s'esborrin, sobretot en el sentit màgic i dolç. Tant de bo aquella nit de Reis que li vaig tirar la carta al Rei Ros li hagués pogut escriure una cançó, desitja el ciclista de pega.

Una bicicleta és com una tornada dels Beatles: és senzilla, però no passarà mai de moda, sentència el nostre cantautor. Encara no sabem la data d'estrena d'aquest projecte, però tots els sensibles que hagin escoltat el seu primer single, *Diapositives Estivals*, comprendran el perquè d'aquest reportatge.

+ L'mp3 de Marc Bala i els ciclistes de pega

Una persona jove i moderna com en Marc Bala beu dels clàssics més que ningú. La seva selecció reuneix l'obra de noms bàsics de la història del rock i del pop, quedant-se fora discos de Crosby, Stills & Nash o Creedence Clearwater Revival.

Per complementar la selecció, s'hi inclou un nom molt important de la música en català dels darrers anys, Quimi Portet:

Buddy Holly "Gold" (2006)

"Em quedo amb qualsevol single. És una persona que ha influït a les grans bandes actuals i, tot i que va morir molt jove, va ser un visionari. Va oficialitzar les bandes de rock com al format actual que tenen. Va ser el primer que va donar-li prioritat a les melodies i arranjaments. Des d'aquí li vull donar el meu petit homenatge."

George Harrison "Wonderwall music" (1968)

"Va ser el seu primer àlbum després dels Beatles i demostra com es pot arribar a jugar amb els sons d'una manera molt bonica. Té moltes influències de l'Índia i té col·laboracions d'Eric Clapton i Ringo Starr. També hi ha converses gravades, és molt complet".

The Traveling Wilburys "The Travelling Wilburys Collection" (2007)

"George Harrison, Bob Dylan, Tom Petty, Jeff Lynne i Roy Orbison. Els noms ja parlen per si sols, no cal dir res més. Sóc bastant fan de tots ells per separat, però també m'han influït molt junts en aquest grup. La reedició conté material inèdit."

Quimi Portet "Cançoner electromagnètic" (1999)

"Té unes programacions electròniques que per a l'any en què va estar fet, és una mica visionari. M'agrada molt perquè és un CD molt guitarrístic i literalment va ser el que em va fer decidir a tocar la guitarra."

